

Даниел Аларкон

Град на клоуни

Превод от испански: Надя Василева

Сутринта, когато пристигнах в болницата, заварих майка ми да мие стълбите. Баща ми беше починал предната вечер, оставяйки ѝ неуредената сметка. Тя нямала пари и я принудили да работи цялата нощ. Платих дълга му с аванса, който ми бяха отпуснали от редакцията. Казах ѝ, че съжалявам и наистина беше така. Лицето на майка ми беше подуто и червено, но вече не плачеше. Представи ми една негърка, която изглеждаше доста изтощена и посърнала.

- Това е Кармела –каза- Приятелката на баща ти. Тя остана да чисти заедно с мен.

Начинът, по който ме погледна, ми подсказа, че иска да ми каже още нещо, но няма как. Не беше нужно, отлично знаех коя е тази жена.

- Оскитар, ти ли си? Не съм те виждала от дете. – каза Кармела

Приближи се към мен, за да стисне ръката ми, а аз ѝ я подадох с нежелание.

Нещо в думите ѝ ме дразнеше, объркваше ме. Наистина, колко ли време беше минало?

Не можех да повярвам, че сега тя стои пред мен.

На бдението разпознах някои от природените ми братя. Преброих трима. През последните дванадесет години се бях откъснал от живота на баща ми, от мига, в който той ни изостави, точно когато навърших четиринадесет. Кармела беше негова любовница, а впоследствие станя законна негова съпруга. Дребничка, с кожа с цвят на какао и синьозелени очи. Изглеждаше по-хубава, отколкото си я бях представял.

Носеше изчистена черна рокля, по-красива от тази на майка ми. Не говорихме много,

но виждах как стъклените ѝ очи ми си усмихват. Струваше ми се, че те двете с майка ми се редуват да плачат и взаимно да утешават мъката си. Нито една от тях не бе успяла да предвиди болестта, от която си отиде баща ми.

Беше очевидно, че децата на Кармела са мои братя. Дон Уго сякаш живееше във всички нас- малките очи, дългите ръце и късите крака. Бяха по-малки от мен, най-големият може би на седемнадесет, а най-малкият на около единадесет. Питях се дали да се приближа към тях, убеден, че като най-голям съм длъжен да го направя. И все пак не го направих. Накрая, по настоявяне на майките ни, си подадохме ръка.

- Аха, журналистът! – каза по-големият. Усмивката му беше досущ като на баща ми. Опитах се да ги уважавам по някакъв начин, сигурно защото бях най-големият или защото те бяха черни, или пък защото аз бях законороденият син, но май не се получи. Не бях убеден в това. Докосвах майка ми нежно и без притеснение, като близки хора, като че ли беше тяхната обична леля, а не изоставената съпруга. Сега тя дори беше част от тях. Тяхното страдание беше по-дълбоко от моето. Да си първороден син от един законен брак не означаваше абсолютно нищо. В крайна сметка, тези хора тук бяха истинското семейство на дон Уго.

На другия ден не казах на никого за смъртта на баща си, само поисках от завеждащия страницата с некролозите да публикува едно кратко съобщение като услуга на майка ми.

- За роднина ли става дума? – попита той колебливо.

- Семейен приятел. Нали ще ми помогнеш?

Подалох му лист хартия със следното съдържание:

Уго Урибе Банегас, роден в Серо Де Паско.

Отишъл си от този свят на втори февруари в болница “Втори Май” в Лима.

Добър приятел и съпруг на

доня Марисол Лара де Урибе.

Почивай в мир!

Не включих в скръбната вест, нито себе си, нито братята си, нито пък Кармела. Можеха сами да поръчат стига да искаха, стига да имаха възможност. Може би сред старите съседи или в новия квартал на дон Уго щеше да се намери някой да почете паметта му с кратка молитва. Например баба ми, ако е още жива, или пианиците, които още го помнеха в Паско. Тук, в Лима, смъртта е нещо като местен спорт. Онези, които губят живота си по странен, жесток или зрелищен начин, мигом се озовават на страниците на вестниците от по петдесет сентавос под не по-малко ужасяващи заглавия, например: “Шофьор се пръсва като пъпеш” или “Престрелка между наркопласьори - кибиците се нагълтаха с куршуми”. Аз не работя за такива вестници, но ако ми се наложи, сигурно и аз бих писал подобни заглавия. И аз като баща си никога не отказвам работа. Отразявал съм хайки за наркомани, двойни убийства, пожари на дискотеки и магазини, автомобилни катастрофи, бомбени атентати в търговски центрове. Писал съм статии за корумпирани политици или алкохолизирани се бивши футболисти, за актьори, които мразят целия свят. Никога обаче не съм отразявал неочакваната смърт на един обикновен работник в държавна болница. Оплакван от съпругата му. От сина му. От другата му съпруга и от нейните синове.

Смъртта на баща ми не беше новина. Беше ми известно и нямаше никаква причина това да изненадва или буди съмнение, така си и беше наистина. В редакцията

довърших статиите си и дори за миг не изпитах болка заради смъртта му. Същия този следобед обаче Вилякорта ме прати да проуча как живеят клоуните и уличните артисти, да напиша материал за специалния неделен брой, задача, която ми бе възложил преди седмици. Сигурно се дължеше на настроението ми в момента, но мисълта за тях ме натъжи- клоуните с техните абсурдни и безхитростни усмивки, облечени в невероятните им парцаливи одежди.

Едва бях изминал няколко пресечки, когато неочаквано се почувствах изгубен. Сякаш целият град ми се присмиваше сред уличната глъч и бръщолеветенето на някакъв диджей по радиото. Там, под лъчите на яркото лятно слънце, почувствах как Лима изобщо не ме забелязва, стоварваше върху мен пълното си безразличие. Една дебела жена продаваше червени и руси перуки в нещо като дървена каруца. Един изтощен клоун си почиваше на тротоара с цигара в уста и ми поиска огънче. Не събрах сила да го интервюирам. Жаркото слънце сякаш пронизваше тялото ми. Малкото ми семейството се бе преобразувало в нова група и аз не бях част от нея.

В Лима баща ми беше решил да работи в строителството. Строеше офиси, ремонтираше къщи. Беше много добър с чука, можеше да боядисва и шпаклова, също и да вдигне цяла стена само за четири часа. Беше водопроводчик и ключар, дърводелец и заварчик. Когато му предложеха работа, винаги отговаряше едно и също. “Много пъти съм правил това”, уверяваше той работодателя, а в същото време изучаваше с поглед инструмента, който виждаше за пръв път в живота си. Като дете обожавах баща си и се възхищавах на волята му за работа. В нашия квартал лесно можеше да се види кой как напредва; колко бързо издигаш къщата си, колко време ти трябва да бъдеш причислен към средната класа. През седмицата баща ми работеше по чуждите къщи, а в събота и

неделя строеше нашата. Упоритият труд даваше резултати. Сефтосахме новата стерео уредба със запис на Ектор Лавое. Гледахме американския футболен шампионат през 85-та на модерен цветен телевизор.

Разбира се, не всичко беше толкова прозрачно. Баща ми притежаваше необходимата проникателност, за да схване истинската същност на Лима. Ако от някъде можеха да се спечелят пари, то това бяха панелените блокове в града. Едни печелеха, други губеха, но все се намираше начин да наклониш везните дв свои полза. Баща ми беше чаровен мъж и работеше безупречно, но винаги се интересуваше единствено и само от себе си.

С неговия нетърпелив характер нямаше как да оцелее в малкото градче. Паско, където сме родени тримата с него и майка ми, не е нито град, нито село. Намира се в отдалечен и беден район високо в студените части на Андите, но по някакъв странен начин Паско прилича на град. Понятието за време е механизирано и никой не може да избяга от тиктакането на капиталистическия часовник. Паско не е нито животновъден, нито земеделски район. Мъжете там слизат под земята на смени от по десет часа. Ежедневието на Паско е монотонно и еднакво. Още щом излязат на повърхността, сутрин, обед или вечер, веднага започват да пият. Миньорският труд е опасен и с времето животът на хората от горе заприличва на този под земята. Миньорите рискуват живота си, пият, кашлят и плюят черни като катран храчки. Наричат този цвят *Цветът на парите* и поръчват още и още алкохол.

Баща ми не бил създаден за такъв живот. Вместо това предпочел да кара камиони към брега и към града. Бил на двадесет и девет години, когато се оженил за майка ми, почти десет години по-голям от младата си съпруга. От двадесетгодишен работел в града и се връщал в селото веднъж на три-четири месеца. Така че връзката им започнала именно при тези пътувания. Живели като двойка пет години преди да се

оженят, като повечето време били разделени. Аз съм се родил шест месеца след като сключили брак. Баща ми продължил да идва и да си отива още няколко години. Строял къща в Лима, в квартал Сан Хуан Де Луриганчо. И когато на майка ми й писнало да бъде непрестанно сама, най-после ни прибрал при себе си. Мисля, че това е единственото добро, което е направил за нас. Или за мен. Като си спомня Паско, тази студена равнина, където въздухът е разреден, а къщите схлупени, благодарен съм, че не живея там. Отраснах в Лима. Следвах в университета и си намерих престижна работа. В Паско няма бъдеще. Децата там не ходят на училище, а и да ходят, не ги учат на почти нищо. Дишат лепило в хартиени торбички или се напиват в ранните часове на слабата утринна светлина, преди да влязат в училище. В Лима е друго. Градът се променя непрекъснато, издигат се нови сгради или се рушат старите. Мръсна и опасна, столицата все пак е вечна. Докато в Паско дори изгърбушени планините се движат, изкормени отвътре, с ограбена руда. Да гледаш как земята се движи, да знаеш, че всички са съучастници в това е прекалено смущаващо, прекалено нереално.

Бях на осем, когато се преместихме. Баща ми изглеждаше чужд човек дори за майка ми. Двамата се хванаха за ръка в автобуса към Лима, а аз заспах в скута ѝ, макар да бях вече твърде голям за това. Напуснахме Паско, целият покрит с лед в началото на януари. Градушката барабанеше по ламаринените покриви. Взирахме се през прозореца на автобуса в оранжевите петна на уличните светлини, които бавно се топяха зад гърба ни. Когато се събудих, беше вече на свечеряване и автобусът тъкмо влизаше в Лима.

- Тук е пълно с лоши хора- предупреди баща ми- Трябва винаги да си нащрек, момчето ми. От сега нататък ставаш мъж и трябва да пазиш майка си.

Вече бях идвал в града преди две години, въпреки че не си спомнях почти нищо. Веднъж баща ми си дойде в Паско и ме взе със себе си за около три седмици. Разведе

ме навсякъде, показва ми всички важни сгради и забележителности, движението по улиците, всичко. Помня, че майка ми ми казваше, че едва на шест години съм пътувал повече от нея. Сега тя се бе вкопчила в ръката ми, докато хората се бутаха наоколо. Видях как баща ми си пробива път към багажното отделение. Беше точно след залез слънце. Всички се ръгаха и бутаха един в друг, тълпата се люшваше ту наляво, ту надясно и баща ми, който не беше нито висок, нито силен, се изгуби някъде по средата. Ние просто чакахме. Загледах се в един мъж с мустаци, който кръжеше около нас и не откъсваше хищен поглед от чантата, която майка ми беше сложила помежду ни. Чуха се викове. Някакъв мъж блъсна друг, обвинявайки го, че се е опитал да открадне багажа му, като междувременно натискаше с крак един от кашоните, вързан с връв и надписан с име и адрес от едната страна.

- Ей, приятел, каква работа имаш при нещата ми?

- Извинявай, чичо! Явно съм се объркал – простестирашераше той – Кашоните си приличат. Станала е грешка - Вторият човек беше баща ми.

Беше разперил ръце с дланите нагоре и презрително сви рамене. По-възрастният мъж беше бесен, с пламтящо лице и свити юмруци.

- Тук не стават грешки. Крадец!

Останалите мъже ги разтърваха. В цялата суматоха, баща ми ме погледна с лека усмивка и чак тогава осъзнах, че ние носехме само вързопи, а не кашони.

Пред сградата на Конгреса на булевард Абанкай имаше протестна демонстрация и задръстването беше стигнало на повече от пет пресечки. Протестиращите бяха строителни работници, акушерки или служители на телефонната компания. Социалните движения като хищник надушват страха. Столът на президента се клатеше,

половината от министрите му бяха подали оставка. И все пак градът си беше все същата Лима, красива, злочеста, безчувствена към промените. Връщах се с автобуса към града, след една пресконференция. Въздухът бе тежък и лепкав. Една стройна полицайка в бежова униформа отклоняваше колите към малките улички на Бариос Алтос, където тесните и сбити от двете страни на улиците къщи изглеждаха все едно се накланят една към друга. Където момчетата завръзваха връзките на евтините си обувки, наблюдаваха бавно движещите се коли, внимавайки да не пропуснат удобния момент. Предния ден имаше множество нападения срещу спрелите на светофар автобуси. Всички бяхме напрегнати и стискахме здраво чантите си. Беше първата седмица на карнавала и всички деца между пет и петнадесет годишна възраст, практически всички жители на Бариос Алтос, бяха излезли на улицата, възбудени, опасни, за да замерят хората с балони, пълни с вода. Въпросът сега беше кое от наказанията да изберем.

- Ей, затвори прозореча.

- Ти луд ли си? При тая жега...

И започна разпрavia между тези, които бяха решени да рискуват да бъдат обрани или заляти с вода, само и само да се спасят от убийствения задух и онези, които не искаха да поемат риска. Шофьорът се напрегна, опъвайки простия си предпазен си колан. Прозорците се отваряха и затваряха, дърпани и блъскани от всички страни, а долу, на тротоара на хлапаците им потичаха лиги, докато стискаха скрити балоните с вода, сякаш бяха гърдите на гаджетата на техните най-добри приятели. Втурнаха се отвсякъде едновременно, от безистените между старите сгради, от покривите, замахваха директно или скришом, понякога само с едно хвърляне, успяваха да стоварят по два балона наведнъж. Водата плискаше през издрасканите прозорци. Тротоарите блестяха, покрити с дрипите на спуканите червени, зелени и бели балони. Изведнъж установих, че мишената не беше нито нашия автобус, нито някой, нито пък както

обикновено, някоя млада жена с бяла блуза. На тротоара, един клоун се мъчеше да избегне бомбардировката. Той беше просто търговец, амбулантен продавач, беден клоун- труженик. Току-що бе слязъл от един автобус и се бе озовал в средата на групата нападатели, повече от сто деца. Опита се да се измъкне, но накрая сведе глава към гърдите си, така че разноцветната му перука да понесе най-страшното от нападинеието. От увисналите розови и червени конци се стичаше вода. Не можеше да помръдне- крачка напред, една назад, една към стената, една към тротоара – олюляваше се нелепо в огромните си обувки, а балоните се изливаха отгоре му. В автобуса избухна смях, който създаде усещане за сплотеност. Хората се измъкнаха от мислите си и започнаха да го сочат, да се смеят, да се подиграват. Ех, Лима! Палячото вдигна безпомощно глава. Костюмът му висеше от всички страни. И тогава виковете на децата избухнаха в хор, сред звука на падащите водни бомби и бибиткането на клаксоните, огласявайки улицата.

- Мокър палячо! Мокър палячо!- шофьорът на автобуса пригласяше с клаксона си на детския хор. Мелодията, която бяха избрали, бе от един стар химн на Алианса Лима. В този момент кондукторът, воден от чувство на състрадание, отвори вратата на автобуса и издърпа клетия палячо. Изведнъж настана тишина.

Водата се стичаше по разядения метал на пода.

Бялата боя се беше размазала по лицето на палячото. Няколко мокри кичура от розовата му перука бяха залепнали за бузите. Водата беше оцветила тила му в червено и лекъосала яката на костюма му. Стана ми жал за горкия палячо, покъртителен образ на жителя на Лима.

- Карай!

Автобусът остана за миг неподвижен и след това потегли. Канонадата от балони бе приключила и сред тази конфузна тишина, мърлявият палячо съвсем неочаквано се

активизира. Започна да рови вътрешния си джоб и извади една цяла торба сментови бонбони. Няколко капчици вода се изцедиха от торбата.

- Дами и господа – обяви той- Тук съм , за да ви представя един нов продукт, нещо, което може би никога не сте виждали. Произведени по най-новите европейски технологии за изработване на ментови бонбони.

Все още чувахме протестиращите от западната страна на Конгреса. Дървени лъжици удряха по тенджерите, жален металически стон, това беше дълбокият глас на тълпата, даваща воля на неосъзнатия си гняв. Недоволните и озлобени хора хвърляха камъни, палеха автомобилни гуми и се разпръсваха из старите улици на града. Палячото с превзетия си глас, усмивката си, като висша проява на воля, всячески се опитваше да продаде стоката си.

Нюзрумът кипеше. Едно обръщение на президента относно икономическата обстановка в страната беше накарало всички в офиса да се захванат за работа. Носеха се слухове, че един от членовете на кабинета е напуснал страната. Тази новина не ме заинтригува особено. Излязох по-рано от офиса и се отправих към Сан Хуан, за да видя майка си. Взех един вестник, за да ѝ покажа некролога, нещо като предложение за мир.

Сан Хуан, моята старата улица, същото онова криво дърво, което хвърляше лека сянка под упоритата светлина на следобеда. От шест години живеях в центъра на града, но все пак разпознах някои лица. Дон Сегундо, който държеше ресторант и поне сто пъти ме бе хранил на версия, когато останехме съвсем без пари. Също и Сеньора Нелида, която живееше на ъгъла и никога не ни връщаше топката, ако паднеше на покрива ѝ. Разпознах и старата ни съседка Елиса, както винаги седнала на дървената

табуретка пред магазинчето си. Единият крак на табуретката беше по-къс и тя бе сложила дебел телефонен указател, за да го изравни.

- Как сте, съседке?

Поговорихме около минута, простичко и сърдечно, за това с какво се занимавам сега, за работата ми във вестника, за това колко горди се чувстват съседите, когато видят името ми под някоя статия. Знаех, че последното не е точно така, поне не и за връстниците ми. Начинът, по който ме гледаха старите ми приятели, издаваше мислите им – от една страна съзнавах, че някога бях част от техния свят, а от друга отхвърлях с презрение всеки мой опит отново да се причисля към тях. Приличахме на отделни парчета, които се разтварят в историята на всеки един от нас, като следи, понякога блестящи, които гаснат в безоблачното нощно небе.

Накрая Елиса ми съобщи, че майка ми не си е вкъщи. Запалиха уличните светлини и с изненада установих, че сега те стигат чак до склона на планината. Кварталът продължаваше да расте. Всеки ден пристигаха нови хора, също като нас на времето, когато дойдохме в града с багажа и мечтите си да започнем нов, по-добър живот. Имахме късмет. Къщата ни се оказа малка, но за сметка на това сигурна и здрава. Всички ни посрещнаха с отворени обятия. Улицата беше пълна с деца и за една седмица аз успях да забравя Паско и старите си приятели. Майка ми започна работа в Сан Борха, четири дни в седмицата при семейство Аскарате- много мило семейство. Имаха син на моите години. Бяха щедри и почтени хора. Проявиха голямо разбиране, когато дон Уго ни изостави. Дадоха ни пари назаем и ми помогнаха да платя за образованието си, когато баща ми загърби и това си задължение. Семейство Аскарате никога не караше майка ми да остава до късно, така че къде другаде би могла да бъде?

Елиса ме погледна и каза плахо:

- Знаеш ли, Чино, тя сега живее при негърката. Със семейството на Кармела в Ла Виктория.

- И откога?

- Откакто баща ти се разболя.

Елиса ми направи знак да остана, докато продаваше килограм захар на една възрастна жена, облечена в светло зелена роля. Навих вестника на руло, като диригентска палка, с която потупвах несъзнателно крака си и размишлявах върху новината, която Елиса току-що ми бе съобщила. Какво евентуално можеше да означава това – що за безхарактерност бе проявила майка ми, можеше ли да е толкова лишена от гордост. Как ли живееха те двете? Как ли се разбираха сега, когато мъжът, който ги свързваше, беше мъртъв? Кармела притежаваше магазин за дрехи. Бизнес, който бе започнала с парите на баща ми, с моите пари, вероятно с парите, които би трябвало да е вложил в моето образование. Бизнесът беше успешен, но дали достатъчен, та да смекчи болката на две вдовици и трима сина, двама от които все още ученици? След като клиентката отмина, Елиса се обърна отново към мен.

- Идва ли тук понякога?- попитах аз

- Кой? Майка ти ли? От време на време. Последно я видях преди няколко дни. Не я разпитвам много- много. Тя се срамува, страх я е какво може да си помислиш.

- Тя много добре знае какво мисля.

Елиса въздъхна:

- Не исках да го научаваш.

- Не трябваше да ми го казваш тогава.

- Оскар! – Елиса се облегна назад върху металната врата на магазина.

- Извинявай, съседке! – погледнах надолу засрамен, като невъзпитано дете и оставих отпечатъци от обувките си върху прашната земя.

- Благодаря все пак.

- Като я видя, ще ѝ кажа, че си идвал. Знаеш ли, Чино, ако искаш можеш да...

- Довиждане – отвърнах аз и продължих.

Вече беше късно. Обикновено на връщане от старата ми улица, минавах по един по-пряк път през поляната зад пазара, но сега ми се стори ненужен риск. Наркоманите вече бяха излезли навън. Нищо чудно да разпознаех сред тях някой стар приятел, блед, с невиждащ поглед, сред примигващия пламък на ритуалите им. Поех по по-дългия път към булеварда.

Опитах се да си представя майка ми в новия ѝ дом, как спи в стаята за гости или пък на някое канапе, което сгъва и оправя всяка сутрин. Как двете с Кармела сега споделят някогашни истории и сълзи, опрощавайки баща ми в един тъжен вдовишки дует. Какво ли бе общотомежду тези две жени? Кармела беше типична жена от Лима, истинска търговка, знаеше как точно да привлича клиентите на града. Майка ми пък е била почти дете, едва на петнадесет, когато се запознали с баща ми. В Лима, той се беше научил да танцува салса, да пие и да пуши, да се бие, да ходи по проститутки и да краде. Майка ми не знаела нито за това. Тя си стояла в къщи и се надявала нейният Уго да се прибере някой ден и да ѝ поиска ръката. Дори и сега си говореше с планински акцент. За толкова години бе научила един единствен маршрут, този на големия зелен автобус, с който стигаше до дома на семейство Аскарате. Какво можеше да ги свързва с Кармела, освен бойното поле? Майка ми бе капитулирала. От това ми се зави свят. Само живот като нейния можеше да те подготви за такова унижение.

През почивните дни, след като се преместихме в града, тя ме водеше със себе си в дома на Аскарате. Хващяхме зеления автобус, майка ми винаги напрегната, вираше

се в монотонните, сиви улици, сякаш се страхуваше да не изпусне спирката за слизане. Аз, понеже си бях дете и не работех за тях си позволявах да прекрочвам границата понякога. Семейство Аскарите бяха много добри към мен, никога не се почувствах чужд в тяхната къща. Слагех тетрадките и учебниците си на една масичка в градината и пишех домашните си, тананикайки си песнички. Понякога синът им Себастиан идваше при мен и си играехме на война, вживявайки се в епични битки с армията от пластмасови войничета.

Майка ми харесваше всичко в къщата.

Обичаше реда, който цареше там. Харесваше й финият материал, от който бе изработен килимът с цвят на препечено кафе. Харесваха й дори книгите, въпреки че не можеше да чете, но само заради мисълта, че те са символ на прогреса. Ако случайно започнех да й досаждам в кухнята, винаги ме отпращаше, казвайки ми да си избира някоя книга и да седна да чета.

Един ден двамата седяхме в кухнята и аз я попитах защо сме се преместили. Сред целия този лукс, осъзнавах, че тук сме по-добре, но понякога когато слушах с каква носталгия говори тя за Паско, човек можеше да си помисли, че това е плодородна равнина с умерен климат и дружелюбни хора, а не бедният миньорски град, където насилието цари навсякъде. Лима я плашеше. Единствените места, където майка ми се чувстваше сигурна и защитена, бяха у дома и при семейство Аскарите.

- Трябваше да се преместим, Чино. Баща ти беше тук. – правеше сладкиш и разбъркваше сместа със шпатула- Не ти ли липсва Паско?- Изобщо не се замислих преди да й отговоря:

- Не. А на теб липсва ли ти, мамо?

- Разбира се!

- Но защо?- настоявах аз. Тя изведнъж стана сериозна:

- Там са бабите ти, дядовците. Там съм отраснала. Чино, как изобщо можеш да ми задаваш такъв въпрос?
- Не знам – защото така си беше: за мен майка ми си оставаше една загадка със сантименталните спомени за живота, който бе оставила назад – Там е доста студено.
- А ако, ти живееше далеч от мен, нямаше ли да ти липсвам?
- Разбира се, мамо - отговорнах аз.
- Е, точно така се чувствам и аз.
- А защо родителите ти не дойдат да живеят тук в Лима?
- Ех, Чино те са твърде стари вече. Градът не им харесва. И аз никога няма да свикна.
- Тати не тъгува за Паско. Майка ми се
усмихна.

Лима беше негова територия, тук той можеше да бъде това което винаги бе искал.

- Той не е като мен, различен е – каза накрая тя - А ти, Чино, приличаш на него.

Седнах в „Хирон“, гледайки как Лима минава покрай мен. Намирах се в пешеходния търговски център, където имаше какво ли не - пилета на грил, ателиета за татуировки, магазинчета, в които продаваха крадени часовници и пиратски сидита. Стари колониални сгради бяха просташки покрити със светещи табели и реклами на какво ли не. Джинси, произведени в Гамара, имитация на Ливайс, маратонки, шити в Лаока, с надпис Адидас. Наоколо беше шумно, водеха се разговори, сключваха се всевъзможни сделки, тук можеше да си купиш долари, ротативки, записи на английски: ръка...пауза...пауза... hand. Слепи музиканти пееха своите песни, джебчийи дебнеха разсеяни туристи. Градът пулсираше.

Препрочитах скръбната вест за баща ми отново и отново, редом с останалите новини от вестника, търсейки някакви връзки, съвпадения, значения, смисъл. Привилегията да си репортер и да знаеш, колко близо до пропастта сме всички ние, се оказва доста безполезна понякога. Президентът изглеждаше зашеметен и дезориентиран пред журналистите. Министрите изчезваха посред нощ с някой чартърен полет към Маями. Животът продължаваше. Разкрих как един полицаи получава подкуп, криейки се зад портата на една задънена улица. Една монахиня мина край мен и се опита да ми залепи лента в замяна на дарение. Отпратих я с възможно най-любезната си усмивка.

Намирах се на площад Сан Мартин и ми се струваше, че целият свят преминаваше край мен, отправяйки се към Пласа Майор. Изведнъж големите метални врати по цялото протежение на пазара Хирон започнаха да се затварят с трясък. Магазините хлопваха врати с все клиентите вътре. Полицаят изчезна. Представих си най-лошата сцена: тълпа от пияни футболни фенове, чупещи и разграбващи всичко наред. Изтичах до края на улицата и видях как хората се разпръскват. Хирон опустя и в този момент пред очите ми се появи едно от най-странните неща, които някога съм виждал.

Петнадесет момчета, ваксаджии.

Вървяха като в строй по трима, облечени в овехтели дрехи, дарени тениски с американски надписи, носеха маратонки с изгъркани подметки. Някои от тях бяха още деца, толкова малки, че съвсем се губеха зад кутиите с четки, бои и парцали. Едно от тях влачеше дървената си кутия по земята, без да го е грижа, че подскача по паветата. Всичките бяха кльощави и немощни, но с широки усмивки на лицата. Маршируваха към мен, под командването на един клоун на кокили, два пъти по-високи от тях, който

ги водеше, танцувайки елегантно около тях, изписвайки осмици с движенията си.

Разперил ръцете си, той изглеждаше като птица, размахваща големите си крила.

Преди време излизах с едно момиче, Карла, което беше използвало кокили в цирковите представления за деца в нейната църква. И наистина ѝ бяха нужни. Миниатюрните ѝ ръце, стъпала, крака и гърди много скоро изгубиха чара си в моите очи. Гола, тя изглеждаше твърде набита, почти дебела. Но облечена в тесни дънки и прилепнали блузи, успяваше да прикрие истинските си форми. Когато се съблечеше, тялото ѝ се отпускате и тя се повалише по гръб пред мен леко засрамена. Карла живееше в Сан Мигел близо до морето. Понякога слизахме на брега и гледахме как пенливите тъмносиви вълни хвърлят своите къдрици към брега, стопявайки се и изчезвайки като неизпълнените обещания на Лима към водата. Веднъж Кармела донесе кокилите, като твърдеше, че от години не ги била използвала. По това време, тя вече бе почнала да ме отегчава, но за първи път виждах толкова отблизо човек на кокили, никога не бях излизал с момиче по-високо от мен. Помогнах ѝ да се качи и изведнъж ми се видя толкова внушителна, почти наполовина над мен. Срамежливото и свито момиче, което познавах изведнъж се изпари. Всичко в нея изглеждаше по-голямо, по-завършено. Лицето ѝ изчезна под лъчите на залязващото слънце. Приличаше на паметник. Заганцува върху каменистия пясък, като докосваше главата ми. Почувствах се отново дете. Гледани отдолу, гърдите ѝ ми се струаха по-големи, а снагата по-изваяна. Смееше се безгрижно. Протегнах ръцете си и я хванах за бедрата, забивайки пръсти в плътта ѝ. За малко да падне, но успях да я подпра. Със зъби, смъкнах ципа на джинсите ѝ и лицето ми потъна между краката, така отдадох почит на величествената жена пред себе си.

Сега с изумление наблюдавах преминаващата край мен демонстрация и момчетата, които едва мърмореха своите изисквания, паниката беше отминала.

Дали всичко това не беше просто театър? Собствениците на магазини и клиентите им заизлизаха от своите убежища, вече успокоени, но объркани. Лима за пореден път ни играеше своите номера.

Бях на дванадесет, когато разбрах, че баща ми има и друга склонност. Схемата беше горе-долу следната : правиш нова баня, слагаш фаянс в кухнята, вдигаш третия етаж на къща в Сурко или Ла Молина. Добър работник си, винаги любезен и уважителен, никога не пускаш музика твърде силно. Изтриваш си обувките, когато влизаш и оставяш всичко чисто след себе си. Междувременно вършиш същинската работа с очи, като оглеждаш добре какво може да бъде откраднато – телевизор, уредба, компютър, бижута. Домакинските уреди, които биха могли да бъдат продадени, включително и стенните часовници. Хубавите дрехи също, особено дамските. Оглеждаш всичко, търсейки прозорци, които не се заключват, паянтови стени, задни врати и други възможни места, от където може да се влезе. Следиш режима на собствениците, кога мъжът е на работа, кога съпругата е на фризьор, кога децата се прибират от училище, кога прислугата е сама.

Баща ми и неговите ортаци бяха хитри и търпеливи. Можеха да чакат месеци, а понякога дори година. Кварталният пазач също беше замесен. За някоя скромна сума им даваше информация, кога семейството ще бъде извън града. Често върху прислужницата се стоварваше най-лошото - страха, а често почти и вината.

Спомням си, когато една вечер в къщи се бяха събрали и планираха нещо или може би празнуваха. Бях на шест и познавах някои от тях, толкова добре, че ги наричах „чичо”. Идваха често да пият с баща ми, а в неделя играеха футбол заедно. Тази вечер всички бяха насядали един до друг и разговаряха тихо, като от време на време

избухваха в смях. Извикаха ме да им донеса бира от хладилника. Подадох една студена бутилка на баща си, а той я сграбчи, без да ме погледне, съсредоточен върху това, което Фелипе разказваше. Аз също чух думите му:

- Винаги се старая да подреда добре чистачката – каза той гордо – и освен това винаги чупя по нещо, така че семейството да не си помисли, че тя е замесена.

Всички аплодираха тази извратена проява на великодушие, включително и баща ми. Останах близо до тях, докато си подаваха бирите един на друг. Така и не успях да разбера всичко от разговора им. За сметка на това си представих майка ми, просната на пода, пребитата и цялата в кръв.

Деня на Свети Валентин прекарах с една проститутка. В чест на баща ми, предполагам. Беше неделя и всички влюбени разполагаха с целия ден, да се прегръщат в парка, да прокарват скришом ръце под блузите на половинките си, да разкопчават ловко с палци копчета и да се любуват един на друг. Лима е делови град, дори през почивните дни. Тогава проститутките работят дори повече. Аз не се чувствах самотен, животът ми е такъв какъвто е, но този ден вървах без посока, разсеян, без да съм наясно за това какво изобщо търся. Казах си, че съм излязъл на въздух. Вървах през града докато не се озовах се на булевард “Такна” сред ротативките и скитниците, заспали по пейките. Тротоарите все още бяха препълнени, хората се блъскаха един в друг. Автобусите, които се отправяха към Каляо, бибиткаха непрекъснато на унесените пешеходци. Парадът започваше оттук - високи, ниски,дебели, слаби, стари, млади . Под арките на входа, облежани на мръсните стени, проститутките чакаха своите клиенти. Имаше всякакви азиатки, индианки, мургави и черни.

Не говореха, само оглеждаха минаващите край тях. И човек се хваща. Както се хванах и аз. Прииска ми се да забърша някоя. Тази мисъл ме накара да се усмихна. Започнах да се вглеждам в тях, забавих крачка и чаках някоя да ме погледне в очите.

Често си мислех, че може би така баща ми е открил Кармела. Може би я беше избрал на един такъв булевард на проститутки, чакащи с нетърпение да изживеят любовна авантюра с някой уверен в себе си обирджия, усмихнат и работлив. Тази мисъл успокояваше гнева ми към нея – новата му жена е една обикновена проститутка. Това, разбира се, не беше вярно. Вероятно той е обичал Кармела. Вероятно тя го е карала да изпитва неща, които майка ми не е могла. Всъщност, не ме интересува. Но не се прави така. Можеш да преспиш с някоя проститутка, да изневериш на жена си в тъмната стая на някой хотел, да пиеш с приятелите си, да им разказваш за това и всички да се смеете. Но чак пък да се влюбиш! Да се оставиш да те повлече един паралелен живот, един нов брак, ново семейство! Не. Прибираш се вкъщи, където съпругата ти те очаква. Живееш с последствията от решенията, които си взел.

- Какво зяпаш, младежо? – гласът ме извади от мислите ми. Проститутката облиза устните си.

- Задника ти. – отвърнах аз, а тя се усмихна лукаво.

- Можеш да получиш доста повече от това.

Сега беше мой ред да се усмихна. Бръкнах в джоба си, да проверя дали имам достатъчно пари, напипах и ъгълчето на една доста измачкана банкнота. Щеше да стигне. Булевардът беше тъмен, единствената оранжава светлина идваше от слабите улични лампи. Присвих очи и се приближих към нея. Беше красива негърка. Носеше доста тясна и изрязана синя блузка, едната презрамка падаше леко към рамото ѝ. Тя сложи ръка на корема ми с разперена върху ризата длан.. Острите върхове на червения

й маникюр, галеха кожата ми. По-безсрамна усмивка не бях виждал. Градът опустя и останахме само двамата.

- Да вървим – казах аз.

Началникът Вилякорта, беше питал за статията. Гледах да избегна срещата си с него. Правителството още не беше паднало и протестите продължаваха. Група от съкратени работници от текстилната промишленост палеха гуми и плячкосваха в “Ел Аугустино”. Носеха се слухове, че президентът няма да се завърне от последното си официално посещение в чужбина. Разчитах на тази новина, за да избегна статията за клоуните и да не остане място за нея в новинарския блок следващата неделя. Спечелих си още една седмица време.

Работех, спях. Пак работех и мислех възможно най-малко за баща ми, за майка ми и за Кармела. Мислех за клоуните, които за мое учудване бяха станали нещо като убежище. Един ден излязох, за да потърся някой от тях за интервюто и установих, че са навсякъде. В моите очи те представляваха града. Бяха по автобусите, по улиците, по площадите, навсякъде. Отговаряха на настроението ми. Нагаждайки се към абсурда, склонявайки глава пред безчестието, те го променяха. Надсмивайте ми се. Унижавайте ме. Докато го правите, аз печеля. По своята същност Лима бе град на клоуни.

Февруарската жега задушаваше града дори и след залез слънце. През нощта рядко отивах по-далеч от бара на долния етаж. Вентилаторите на тавана в бара раздвижваха горещия въздух. Обичах да слушам неангажиращите хорски разговори, звънтящия звук на наздравниците, както и ентузиазирания ръкопляскания в задната стаята. Така се чувствах по-малко самотен.

Една вечер до мен на бара застана един палячо. Разпознах го. Работеше сутрините на площад Сан Франциско за децата, които идваха на екскурзии от училище. Познах червените и оранжави квадрати на костюма му. Обикновено с него ходеше и колегата му, но сега беше сам, с наполовина разсъблечен костюм, изморен на път за вкъщи. Може би и той като мен се нуждаеше от глътка алкохол, за да му помогне да заспи. Трябваше да го оставя да се прибере, но преди да се усетя казах, без да се замислям:

-Ти си палячо.

Той се обърна смутен и ме погледна в очите:

- Питаш ли ме или ми го казваш?

-Питам, приятелю.

- А ти, по дяволите, кой си? – намръщеният му поглед можеше да изплаши всяко дете. В бръчките около устата му беше останал бял грим.

-Оскар Урибе, пиша за “Ел Кларин”.

- За вестника?

И тогава отново се обърна с гръб, за да си поръча. Придърпах два стола към масата до бара и вдигнах бутилката с червено вино. Викнах на сервитьора да донесе още една. Погледнах отново към палячото, посочвайки му празния стол. Той сви рамене и седна.

Казваше се Тонио и не разполагаше с цялата вечер.

Аз обаче не спрях да наливам вино. И тогава без да усетя, започнах да му разказвам за майка си, за баща си, за Паско и Сан Хуан. Той слушаше и пиеше. После на свой ред ми разказа за неговото родно село на север, за това как дошъл в Лима без една стотинка в джоба си. Разказа ми как е живял под моста на Сан Роса.

-Ами работата на клоун? – попитах аз.

-Това е просто работа. Добра за някои, лоша за други. Не ме бива за друго. Или това или ще крада.

-Амин! – и отново вдигнах чашата за на здраве.

Сподели ми най-искрено за това колко прекрасно се чувства, когато се превръща в някой друг и така печели хляба си, когато е навън на улицата в ясен слънчев ден. Каза, че децата са много мили и се чувства щастлив, когато вижда че те са доволни. Оплака се, че му се налага да се бори с конкуренцията от безработни нещастници, които продават сладкиши по автобусите.

-Стигат ли парите да се издържаш? – попитах аз.

-Не ми трябва много. Нямам нито жена, нито деца.

-А как реши да се занимаваш с това?

Усмихна се толкова неочаквано, че си помислих да не би не да не ме е разбрал правилно. Усмивката му беше красива, истинска усмивка на клоун. С палец разтърка грима между бръчките на лицето си. Изражението на лицето му ми подсказваше, че нищо не съм разбрал.

- Няма значение, както и да е! – клатеше глава - Такъв е животът, събуждаш се една сутрин и Буум, ето те вече клоун.

Господин инженерът Уберт Аскарата отвори вратата. Протегна ръка, за да се здрависа с баща ми, погали ме по главата и ни покани да влезем. Изтрих грижливо обувките си няколко пъти в дебелия изтривалка на входа. Бях идвал в дома им много повече пъти от баща ми, който сега следеше с поглед всяко мое движение. Имаше три стъпала и в дъното на антрето се виждаше помещение обляно в светлина. В средата на

хола имаше диван с геобразна форма, както и кожено кресло и двете разположени около дървената масичка за кафе. Стените бяха покрити с вградени етажерки със стотици книги. Аз бях разгледал повечето от тях, както и прочел няколко. Прозорците гледаха към откритата тераса, към дърветата, зелената поляна и свежите цветя.

- Мари! – извика сеньор Аскарате – съпругът ти е тук с Чино.

Майка ми се появи от кухнята, малко изненадана да ни види там. Носеше снежнобяла униформа. Целуна ни и двамата по бузите и попита загрижена:

-Какво правите тук?

Сеньор Аскарате вече се бе настанил удобно в кожения си стол и ни гледаше от там с благоволенieto на патриарх.

- Не се тревожи Мари – каза той – съпругът ти е тук, защото иска да говори с мен. Няма никакъв проблем.

- Връщай се в кухнята – каза баща ми – преди да си тръгнем, ще дойдем да ти кажем довиждане.

- Почакай, Мари – извика я отново сеньор Аскарате – Донеси ми едно кафе. Нали знаеш как го пия. А ти искаш ли кафе, Уго?

- Не благодаря.

- Сериозно, Мари , донеси ни две кафета.

Тя кимна с глава и излезе.

Баща ми седна. Започна да изброява причините, поради които бяхме толкова благодарни на семейство Аскарате. Щедростта, солидарността и разбирането.

- не винаги ни е било лесно, но все повтарям на Мари, че Господ ни се е усмихнал в деня, в който тя си намери тази работа.

Никога до сега не бях чувал баща ми да споменава името Господне, освен когато станеше дума за времето.

Сеньор Аскарате кимаше одобрително с глава, оценявайки благодарността на баща ми. Беше слаб мъж с ясни сини очи, които ставаха все по изпъкнали, колкото повече олисяваше. Понякога, когато говореше, присвиваше очите си така, сякаш се отдалечавахме и се стараеше да не ни изгуби от погледа си. Подкани баща ми да продължи и да каже какво иска.

- Господин инженер, в новото училище на Чино – продължи баща ми – сигурно всички родители ще разполагат с пари.

Точно щях да почна да уча в един частен училище в Сан Исидро, където Аскарате бяха уредили стипендията ми.

- Таксата ли те притеснява? Не се тревожи, обясних на Мари, че всичко, освен униформата е платено.

- Не, сеньор, не е това – баща ми се чудеше как да подбере подходящите думи – нали знаете, господин инженер, аз съм просто обикновен строителен работник. Работя всеки ден, искам да кажа, всеки ден, когато мога. – баща ми ме прегърна - Толкова се гордеем с Чино. Винаги съм си знаел, че е умно дете, но нали знаете съсипваме се от работа, за да плащаме сметките. Въпросът е обаче, че не винаги има работа. И сега така ме е срам да попитам, след всичко което направихте за нас.

- Не, кажи ми Уго, наистина не се стеснявай - подкани го сеньор Аскарате. Баща ми обаче нарочно замълча.

– От колко време, Марисол работи при нас? – попита Аскарате – Ще ви кажа от достатъчно дълго, за да ви приемаме като част от семейството. - Тогава се усмихна, погледна към мен и продължи все едно говореше на петгодишно дете.

- Ти си член на семейството, Чино. Баща ти също. – Кимнах смутен. Накрая баща ми говори по същество.

- Искам да знам, ако е възможно, дали някой от новото училище на Чино не се нуждае от ремонт на дома си...?

-Ами, не мога да кажа – отвърна сеньор Аскарате.

- Но ако има такъв, може да ме препоръчате, нали?

Тъкмо такива услуги обичаше да прави сеньор Аскарате. Услуги, които доказваха за сетен път изключителната му щедрост. Беше добър човек, наистина добър. Обеща да помогне, а баща ми се усмихна доволен.

- Благодарим на сеньор Аскарате, Чино – нареди ми той . Стиснах покритата с вени ръка на инженера. Баща ми му благодари сърдечно още веднъж. Двамата се прегърнаха.

- Нямайте представа какво означава това за мен – каза баща ми.

Майка ми се появи с кафетата.

През целия си живот съм бил Чино. В Паско, в Лима, у дома, в квартала. Така както някои са Чато или Чоло или Негро, аз бях Чино. Щом чуя тези две срички, веднага вдигам глава. Има хиляди хора с това име, може би стотици хиляди, навсякъде където се говори испански. Няма как да се намери по-банален прякор. Има футболисти и певци, известни под името Чино. Един от президентите на страната ни живя и си отиде от този свят с прякора Чино – свинята. Но дори така, това винаги е било моето име, докато не отидох да уча в перуано-британското училище. Там ме нарекоха Пиранята.

Беше по времето, когато пираните бяха феномен в Лима, точно когато постъпих в гимназията. Властите бяха наредили разследване и полицията организираше хайки. Излъчваха новинарски репортажи със шокиращи сцени. Един обсаден град. На групи от по петнадесет - двадесет се нахвърляха върху някой автомобил и безмилостно го разглобяваха за нула време. Джанти, огледала, фарове, всичко. Колоната от коли не

позволяваше на жертвата да помръдне; собственикът на автомобила натискаше клаксона като обезумял, съзнавайки може би, че е по-добре да не прави абсолютно нищо. просто да изчака да отминат. И това решение бе само временно. Някои по-дръзки банди чупеха витрините на магазините и разграбваха всичко- куфари, мобилни телефони, часовници, слънчеви очила, радио апарати. Хората прояваха черен хумор, наричайки тези кражби “пълно обслужване”. Социолозите коментираха, този нов вид зародила се престъпност и тогава някой си остроумен наблюдател – от онези, който търгуват с думи –ги нарече “пирани”.

На първия учебен ден, всички от класа се бяхме наредили в една редица в двора на новото ми училище. Аз бях един от последните по азбучен ред. Урибе, почти на края на редицата, Угаз преди мен и Фелипе след мен. Униформата ми беше безупречна и добре изгладена и поне от далече не се различавах от другите. Учителят ни извикваше и един по един тръгнахме към новата класна стая. Един следобед през муждучасието съучениците ми ме извикаха:

- Хей ти –искаш ли да играеш?

Момчето държеше футболна топка. Подаде ми я. Върнах му я с пас, като се стараех да го направя майсторски. Представих се като Оскар или Чино. Той се казваше Сесар. Направихме отбор. Избрахме едно момче, с очила за вратар. Започнахме играта. Вкарвахме голове и на нас ни вкарваха. Викахме, потяхме се, ругаехме. По едно време отнех топката на едно момче от противниковия отбор. То извика “фал” и се просна на земята, като се държеше за глезена и се гърчеше се от болка. Ако бяхме в Сан Хуан, щях да го обидя с някоя неприлична дума и толкова. Той, обаче, продължи да вика и трябваше да спрем играта.

- Тук това се брои за фал, идиот! – каза той със смръщени вежди. – Откъде, по дяволите, си ти?

Не бях длъжен да отговарям, но го направих. Можех да назова което и да е място в града и да излъжа, но не го направих – Сан Хуан де Луриганчо.

Разбира се, с течение на времето щяха да разберат от къде идвам, щяха да ме видят да вървя към булевард Арекипа, за да хвана автобуса към къщи. Щяха да разбрат, че не живея нито в Ла Молина, нито в Сурко. Но може би, ако не бяха разбрали тази подробност още от първия ден, ако ме бяха опознали малко по-добре, нямаше да ме свързват с престъпната репутация на квартала, в който живеех.

- Сан Хуан ли? – каза момчето, избухвайки в подигравателен смях. – Оох, давай пираня.

На следващата сутрин се срещнах с Тонио в осем и половина на площад Сан Франциско. Той беше гримиран и облечен. Аз бях недоспал и махмурлия след тежкото вино. Тонио ме представи на съдружника си, един палячо с боядисано в жълто лице, чието име беше Джон.

- Ти ли си репортерът? – попита Джон подозрително.

- Дръж се възпитано! – каза Тонио.

Извади от торбата си един огромен шарен костюм. Беше бял на зелени точки. Висеше ми като чувал. Тонио, обаче, ме убеди, че ми стои перфектно. Джон също беше съгласен. След това обух зелени обувки. Бяха огромни. Размерът им беше колкото цялата ми ръка до рамото. После Тонио ми подаде огледало, както и три маркера – специална боя за лице. Всеки от тях голям, колкото филмче за фотоапарат.

- Ти се погрижи за това – каза той, държейки тънка четка.

Почувствах се различен. Гледах в огледалото собственото си отражение и не можех да се позная. Подробностите от вчерашния разговор ми се губеха, удавени във

вино и изобщо не можех да си спомня как се озовах тук и какви обещания бях давал. Съзерцавах променения си образ в огледалото. Нарисувах два червени кръга на бузите си. Джон ми сложи нос – огромна топка от пинг-понг, срязана по средата и завързана с ластик. Стоеше ми много добре. Накрая Тонио извади от чантата си една овехтяла клоунска шапка, чиито ръбове падаха свободно върху лицето ми. Това беше моята маскировка.

Вървах през града като третия от това трио палячовци и с учудване установих колко спокоен се чувствам и колко невидим съм. Човек би си помислил, че целият свят е вперил погледи в нас, в странните ни костюми и в изрисуваните ни усмивки, по всъщност повечето от хората сякаш не ни забелязваха. Преминаваха покрай нас, без дори да ни погледнат. Единствено дечицата ни се усмихваха, сочеха ни с пръст, а някои дори ни поздравяваха и се ръкуваха с нас. Джон и Тонио говореха нещо за футбол, а аз просто реех поглед някъде, сякаш всичко това не беше реалност. Приличахме на призраци сред тълпата, трима мъже, наети на работа от големия град, будни и живи в един четвъртък сутрин.

Пуснахме няколко автобуса да минат, тъй като бяха почти празни.

- Носи лош късмет да започнеш така деня – обясни Тонио. Когато приближи един пълен автобус, той ни даде знак. Минахме бързо покрай кондуктора и веднага се озовахме в средата на автобуса, всички погледи бяха приковани в нас. Сякаш се намирахме на сцена.

- Госпожи и господа – застанахме в редичка. Тонио, по средата викаше с всичка сила опитвайки се да заглуши давящия се мотор на автобуса.

- Тук съм не за да прося вашата милостиня. Аз всъщност съм един богат човек! Това е моят автобус! Това е моят шофьор, а това е моят талисман – Тонио повиши гласа

си, сочейки кондуктора, който наполовина се беше провесил от вратата на автобуса, за да съобщава маршрута.

Джон играеше ролята на ехо, повтаряйки всяка дума на Тонио със интонацията на пияница, от песен на Рубен Бладес. Преструваше, че ще падне и Тонио непрекъснато се извиняваше засрамен пред хората, заради своя колега, като обясняваше, че е в това състояние, защото празнувал покупката на нова къща на три етажа в Сан Борха.

Чувствах се излишен. Пусках глупавата си палячовска усмивка и се потупвах леко с пръсти в гърдите. Усещах как гримът изсъхва, превръща се в дебел слой, парализиращ всичките ми лицеви мускули. Чувствах се толкова глупав, прилоша ми, когато автобусът ускори ход по булеварда. Двамата ми колеги говореха, но аз едвам чувах какво. Тонио вече приключваше.

- Моят беден слуга – Бог да благослови този беден глухоням, моят скъп слуга. Ще преминем между седалките, за да си платите билета. - Поклони се и ми направи знак с глава.

Не продавахме нищо. Използвахме една хитра лъжа, която Тонио беше измислил, за да препечелва, без да трябва да купува каквато и да е стока. Това беше нашият автобус. Обиколих седалките, за да събера парите.

- Билети, билети на ръка – мърморех като истински контролор. Едни от пътниците, полузаспали, едва отваряха очи и ми подаваха някоя монета, без изобщо да се замислят. Други слагаха в ръката ми всичките си дребни, а трети дори ми благодаряха. Повечето въобще не ме погледнаха, обръщайки лице на другата страна. Включително и такива, които бяха наблюдавали сценката с усмивка.

Събрах всичко на всичко четири солес и двадесет сентавос. Автобусът спря.

- Дами и господа, приятен ден – извика Тонио и тримата слязохме навън под яркото утринно слънце. Всичко това отне пет минути.

Сложих една монета в уличния телефон и набрах намера в магазинчето на Елиза. Беше ранен следобед. Джони и Тонио седяха в едно кафене от другата страна на улицата, подейвайки си чаша чай. Отново бяхме в центъра и в момента си почивахме. От някои автобуси ни бяха изхвърляли, бяха ни подхвърляли монети, дори ни бяха плюли. Въпреки това бяхме събрахме малко пари и Тонио ме увери, че денят е бил успешен, по-добър от обикновено. Двамата изглеждаха доволни.

Телефонът дълго звъня в Сан Хуан, докато Елиса най-сетне не отговори. Попита ме как съм. Гледах суматохата на улицата, хората които вървяха без цел или се прибираха от работа.

- На работа съм, съседке. Не мога да говоря дълго - Попитах я дали е виждала майка ми.

- Видях я на погребението, Чино. А ти защо не дойде?

- Бях зает. Не успях да дойда. Тя каза ли нещо?

- Липсваш й, Чино – чух как Елиса въздъхна. – Каза, че всичко е наред с Кармела и че може би ще продаде къщата.

Не отговорих нищо.

- Чино, на телефона ли си? – попита тя.

- Да – отговорих аз.

- Ще отидеш ли да я видиш?

Тонио и Джон тъкмо плащаха чая си, пазарейки се за още малко топла вода. Броях монетите от по десет сентавос. Сервитьорката едва сдържаше усмивката си. Джон се опря на тезгяха и й прати въздушна целувка. Бяха двама очарователни палячовци.

- Благодаря, съседке! – отвърнах аз и затворих телефона.

Новият ми прякор не само ми беше лепнал славата на опасен човек, но и ме караше да се чувствам нещактен. Никой не се боеше от мен. Звучах им като смешка. Не представлявах нищо, просто недоразумение. Бях прилежно момче от гетото, твърде кльощаво и твърде слабо. Винаги ме обиждаха, дори когато играех добре или тичах бързо. В Сан Хуан се шегувахме, за това как ще им дам да разберат на тия мамини синчета, но реалността беше съвсем друга. Те демонстрираха превъзходството си, без да ги е грижа, бездори да се замислят. Понякога ме игнорираха с една дума, друг път просто с мълчание.

- Вече е време да започнеш работа – каза баща ми.

Бях втора година в перуано-британското училище, почти на четиринадесет. В продължение на повече от година нито веднъж не ме поканиха на гости на някой съученик. Всеки ден пътувах самичък с автобуса от Сан Хуан до Сан Исидро.

Много бях разсъждавал за „работата“ на баща ми. Разглеждах я в светлината на етиката и закона. Явно, без всякакво съмнение не беше редна. Но когато старият ми каза, че вече е време да започна работа, в спомените ми изплуваха всички онези моменти на унижение в училището, цялата изминала година. Представих си колко хубаво ще е да вляза в къщите на някое от тези деца, да си разменим усмивки, да кимнем с глави и да си стиснем ръцете, да работя там и после да ги оберем. Започнах да разбирам стария или да си въобразявам, че го разбирам. Исках обаче да съм сигурен.

- Искам да работя! – казахму аз.

- Искаш, разбира се. Всеки мъж иска да работи – отвърна той.

- Тате, ще оберем ли тази къща?

Той се отпусна назад и сбърчи чело. Не ме беше разбрал правилно.

- Защо, хората говорят ли нещо?

Поклатих глава утвърдително.

- А ти, какво мислиш за техните приказки? – баща ми изглеждаше готов да се усмихне при най-малкия признак на одобрение от моя страна.

- Вярвам им.

- Е, Чино – каза той имлъкна.

Искаше ми се да му кажа, че за мен всичко е наред, и че всичките тези богати прасета можеха да се оплачат на Господ ако не им изнася, или да се чупят в Маями, да станат американци. Щом искат да ме наричат Пирания, не е зле да се подготвят за момента, в който ще дойда и ще им отнема цялото им богатство. Баща ми приглади коса и примигна. Имаше големи черни очи, разположени много близко едно до друго, малка уста почти смешна, но широката му усмивка уравновесяваше всичко, внасяше ред в тези неправилни черти. Винаги носеше черната си коса пригладена назад. Когато се отпуснеше заприличаше на някой карикатура на индианец, а когато се засмееше - на Кларк Гейбъл. Беше превърнал смеха и усмивката си в запазена марка. Погледна ме в очите – очите на сина му- помислих си аз –на неговия единствен син.

- Чино, ние с теб сме просто работници. Странни неща стават в града. – изпука пръстите си и се усмихна. Прегърна ме.

- Окей?

Съпругата имаше усет за съчетаване на цветовете. Поясни, че тя сама е декорирала къщата. Разведе мен, баща ми и Фелипе из огромната къща извън града, показа ни

всички промени и дизайнерски хрумвания. Бяха съборили една стена , оставяйки самобоядисаните греди.

- Виждате ли, как се отваря салонът? Как създава друго усещане? – попита тя.

И тримата кимнахме утвърдително, а същевременно си отваряхме очите на четири. Имаше капандури, тераси и градина с разцъфнали дървета, но ние оглеждахме какво може да изнесем оттам: компютър, стереоуредба, дори и съдомиялна машина. Мъжът работеше в банка и беше стар приятел на сеньор Аскарата. Жената каза, че искат да ремонтират втория етаж и да направят помещение за телевизора. Не беше кой знае колко работа, щеше да отнеме три- четири седмици. Малко боядисване, нов килим, нови прозорци и някои промени в електрическата инсталация.

Аз работех всяка събота и виждах баща си повече, отколкото вкъщи. През седмицата него почти го нямаше. Най-малкият му син беше пеленаче, а и майка ми вече със сигурност знаеше за Кармела. Когато баща ми си беше вкъщи, те непрекъснато се караха, а аз не знаех защо. Строежът на къщата ни беше в застои, вторият етаж беше без покрив, покрит с дебело пластмасово покривало, вързано за краищата на трите стени. Когато те двамата се караха, аз се качвах горе и наблюдавах оттам линиите от билото на планината, очертано на фона на красивото нощно небе.

Семейството, за което работехме, имаше едно момче на име Андрес, което учеше в моето училище, само че беше една година по-голям. Когато бяхме у тях, той изобщо не ме забелязваше. В училище винаги ми даваше да разбере, че съм преминал границата и ме държеше на разстояние. Усещах как ме гледат и одумват. В съботата, когато той се събуждаше от сън, аз вече работех от три- четири часа. Прекарваше уикендите в мързелуване. Аз лепях плочки в коридора, а той закусваше мюсли. Взимах мерки за етажерките, които правехме в библиотеката, а той говореше по телефона достатъчно високо, за да мога да го чуя :

- Да, да, Пиранята е тук. Със сигурност оглежда вещите ми.

Изобщо не правеше опит да скрие пренебрежението си към мен. Слушах го как разсъждава кое щяло да е първото момиче, което щял да съблазни, до колко щяла да разтвори крака си. Влачеше дългия кабел на телефона, разхождаше се из целия строеж, оплакваше се на майка си, че шумът му пречи. разиграваше цял театър, за да покаже колко е важен. В такива случаи аз свеждах глава в някои моменти и се правех, че не чувам.

Един съботен ден, когато почти привършвахме работа, цялото семейство се готвеше за сватба. Майката сновеше нагоре –надолу из къщата и на три пъти смени тоалета си. Мъжът дойде да ни каже, че трябва да си отидем по-рано, тъй като ще излизат. Стараехме се да приключим, когато Андрес извика на майка си:

- Мами, кажи на Пиранята да престане с този чук, че не мога да си събера ума.

Тогава се появи в коридора, облечен в сив вълнен костюм, с червена вратовръзка, която още не бе завързал. Втренчи се в мен.

- Как го нарече, Андрес? – попита майка му остро на влизане в салона. Косата ѝ беше късо подстригана и фиксирана с лак. Застана пред него, очаквайки отговор.

- Пираня – измърмори Андрес.

- Как? –учудена и засрамена попита майка му. – Как може да го наричаш така? – тогава се обърна към мене и ме погледна. – Как се казваш, момчето ми?

- Оскар, госпожо.

- Майка ти работи за семейство Аскарате, нали?

Усетих как се изчервявам от срам :

-Да, госпожо.

- И в кой клас си?

- Трети, госпожо.

Андрес ни наблюдаваше снизходително, докато говорехме. Беше преобразен в своя елегантен костюм, готов да се появи на снимките по светските страници на вестниците в Лима. Беше по-висок от мен, убеден в дълбокото си превъзходство. Аз носех работни дрехи, почти изтъркани на коленете и ръкавите ми бяха изцапани с боя.

- Андрес - каза майка му – това е Оскар. Този младеж учи в твоето училище. Приятел е на Себастиан Аскарата. Ако обичаш, подай му ръка и се представи като истински джентълмен.

Погледът му стана твърд, както и ръката му, когато ми я протегна:

- Андрес.

- Оскар.

Стиснахме си ръцете, а аз си мислех : ”Имаш право! Аз наистина се казвам Пираня. Това е шибаното ми име. Проклето да е!” Гледах го съсредоточено и задържах ръката му може битвърде силно. Стисках здраво пръстите му.

- Хайде, момчета, достатъчно! – каза майка му, двамата се обърнаха и излязоха.

- Приятен ден, сеньора! –казах аз.

Изпълнявахме номера си пред пътниците в Санта Анита, Виля Мария и Ел Аугустино. Обиколихме и през Комас, Лос Оливос и Карабайо. За три дни видях Лима като на изложба, в цялата ѝ прелест. Системата ѝ ми стана ясна –клетките, артериите, тупкащите ѝ сърца. Събирахме усмивки и монети, докато джобът на костюма ми не натечеше. Бях като агент под прикритие. Срещнах шестима души, които познавах, сред тях и една бивша приятелка, двама стари съседи от Сан Хуан, една моя състудентка, дори колега от редакцията. Никой от тях не ме позна. Докато се разхождах из града, самият аз бях забравил кой всъщност съм, сякаш скришом наблюдавах своя собствен

живот. Никога преди това не се бях чувствал така – изложен на чужди погледи, но същевременно невидим за очите на натрапниците, познати и непознати. Видях как бившата ми приятелка гризе нокътя на малкото си пръстче. Докато бяхме заедно си мислех, че е от онези жени, които разцъфват бавно и с времето стават все по-хубави. Сега обаче, беше на двадесет и шест и още не се беше разхубавила. Погледнах я в очите, когато ми подаде монета, трепнах, когато докосна отворената ми длан. Нямах никаква представа кой съм.

Баща ми беше подкупил пазача, за да ни даде часа и деня, когато цялото семейство ще е извън града. Бях чакал този момент цели шест месеца. Бях силен ученик а ме мразеха. Играех добре футбол, въпреки това ми се надсмиваха. Не ги разбирах и не проумявах защо са такива.

Дойдохме с микробуса без прозорци на Фелипе. Прехвърлиха ме през стената. Отворих вратата на гаража и вкараха колата на заден ход. Останалото беше лесно. Телевизор, VCR, компютър, стерео уредба, изнесохме ги всичките и много внимателно ги натоварихме в буса. Движихме се ловко из тъмната къща, внимателно натоварихме вещите, сякаш бяха произведения на изкуството. А то така си и беше. Модерен безжичен телефон, за нас означаваше тридесет солес. Шейкър - петнадесет, ако разбира се, човек знае къде да го пласира. Вървеше като по план, изобщо не приличаше на обир.

Баща ми беше споменавал веднъж, че в Лима няма нещо, което да не можеш да си купиш или да продадеш. Вървахме през пазара в Сан Хуан, покрай сергиите за плодове и покрай мухите, които кацаха върху месото и рибата. Една жена продаваше дрехи, струпани на високи купчини и в пълен безпорядък. Тениски –менте на Барса. Крадени части за автомобили, чанти и часовници. Един старец беше изложил стоката си до

количката – продаваше железария: чукове, клещи, пирони, огънати и ръждясали, очевидно втора употреба.

- Използвани пирони! – възкликна баща ми. – Господи, толкова ли сме бедни?

Направих последна обиколка на къщата. Почтибяхме свършили. Това беше първият ми обир, с него баща ми искаше да ми покаже, че ми има доверие. Реших да участвам, защото и аз му имах доверие. Нещата щяха да потръгнат. Бях сигурен.

Отново щяхме да имаме пари. Щяхме да завършим втория етаж от къщата и майка ми отново щеше да е щастлива. И двамата щяха да са доволни. Нямах и най- малка представа, че баща ми вече се готви да ни напусне.

Забавих се малко на стълбите, загледан в стаята, която бяхме ремонтирали. Беше наистина чудесна, дори и с празното място за телевизора. Чувствах се горд с работата си. На няколко стъпки от тук през коридора, облицован с теракота, се намираше стаята на Андрес. Не търсех нищо определено. Вече бяхме откънали телевизора и алармения му часовник. Светнах лампата. В дрешника имаше дузина обувки, както и множество бели и сини ризи с колосани яки. Плъзнах ръка отгоре им и през закачалките с дрехи и напипах вълнения му костюм. Тъкмо го бях извадил от дрешника, когато баща ми влезе в стаята.

- Какво, по дяволите, правиш? – изсъска той – Угаси веднага лампата!

- Извинявай! – Отново бяхме на тъмно.

- Хайде да вървим! Върни това обратно! – заповяда ми той. – Няма как да го продадем.

- Напротив, има как.

- Нямаме време, Чино! Хайде!

- Искам го за мен – казах.

- Това да не ти е магазин. Не ти трябва такъв костюм.

Имаше право. Наистина не ми трябваше, а и нямаше да ми и потрѣбва поне още седем години по-късно, когато си го сложих за интервюто за работа във вестник “Ел Кларин”. Знаех си, че поне още година две ще ми е голям, докато порасна, ако стигнех да там. Испитах някакво неясно, но непреодолимо желание да го притежавам.

- Искам да го взема! – казах аз – За рождения ми ден. Едвам виждах баща си в пурпурните сенки на нощта.

- За рождения ти ден, ли? – попита баща ми. Беше забравил за него.

- Добре тогава! Взимай го!

Продължих да обикалям из града, облечен в зелено-белия си костюм и тогава се сетих за майка ми. Сложих статията в пощенски плик, залепих марка и го пуснах в пощенската кутия. Не се засяхох с Вилякорта, нито пък прегледах вестника, за да видя дали го е публикувал. Разделих се с Тонио и Джон и им платих двадесет солес за костюма, обувките и спомените. Благодарих им от все сърце, моето ново сърце, което носех, сърце на клоун и не изпълних повече техния номер, нито пък който и да било друг. Похарчих всичките си спестявания. Навлякох костюма на едри точки и обух грамадните обувки. Изрисувах лицето си пред огледалото в коридора. Сложих си червения нос, от топка за пинг-понг и започнах да се качвам в автобусите, плащайки билета си като всички останали пътници, само дето не бях като тях. Знаех, че ще я видя. Това беше нашият град. Принадлежеше на мен и нея. И двамата се намирахме някъде под печалния поглед на Лима.

Отидох в Ла Виктория, където децата зад ъгъла ме гледаха и се питаха дали си струва да ограбят един палячо. Вървах по широките улици, а обувките ми се хлъзгаха по напуканите тротоари. Седнах на една пейка пред дома на Кармела и зачаках.

Черните ми братя си дойдоха и пасле тръгнаха на училище. Дори не ме погледнаха. Бях част от пейзажа. Един полицај спря и ме попита дали съм добре.

- Само си почивам си, шефе. – отвърнах аз.
- Тукашен ли сте? – попита полицаят.
- Аз съм синът на дон Уго.
- Ааа, Уго на Кармела? – попита той. После ме остави сам.

Кармела се върна в къщата, натоварена с дрехи и ми се усмихна, тя се усмихваше на всички. Отвори широко входната врата и от мястото, където седях на пейката, успях да видя отвътре. Нейния свят, новия свят на майка ми. Тогава усетих прилив на чувства, спомних си улицата, къщата. Припомних си думите на Кармела в болницата : “Не съм те виждала, от ей-такъв.” Когато бях на шест години, баща ми ме заведе да се запозная с любовницата му. Никога преди това не бях виждал негърка. Разплаках се и казах, че е обгорена. Тя се засмя на глас и ме щипна по бузката, а той ми удари шамар и ми нареди, да се държа възпитано с леличката. Сега обаче, не ми достигна смелостта да стана и да позвъня на вратата. Знаех, че ще бъде любезна с мен, дори и в тези дрехи. Не по-малко любезна, отколкото с майка ми. Би отговорила на всеки мой въпрос и би ми беше разказала как се е запознала с баща ми, какви чувства е изпитвала към него, какви хубавите неща ѝ е казал. Без съмнение Кармела и майка ми вече бяха говорили за това. Впрочем какво ново можех да открия? Те навярно бяха изяснили всички подробности около двойната загуба. Коя кога го е имала, коя го е обикнала първа, коя е била виновна и коя невинна. И сигурно вече му бяха простили, а това ме смущаваше най-много.

Защо винаги му прощаваше, мамо? Та той всичко бе споделял всичко първо на нея: беше ѝ разказвал за теб, за мен, за работата си и за пхлановите си. Той те остави да

размахваш ръце в тъмното, да стоиш стъпсана пред пропастта и да се питаш къде си сгрешила. После ни изостави, а ти му прости, мамо. Ти му прости.

След обира на къщата, в която живееше Андрес, всичко беше поделено, но, уви, ние с майка ми получихме единствено сивия костюм. Следващата седмица вече лъсках и лакирах стълбите на друго луксозно жилище. На по следващата също и на другата след нея пак. Придружих баща ми на още три обекта. Сега разбирам защо парите никога не са му стигали. Трябвало е да издържа четирима сина. Тъкмо бяхме приключили една двуседмична работа, когато Фелипе се появи с буса. Помня, че ми се стори странно, че не изчакаха нещата първо да се уталожат първо. Мислех си, че разбирам играта. Попитах баща ми.

- Млъкни, – отговори той – не задавай въпроси.

Карахме напред по тъмните улици. Аз седях на задната седалка в буса и усещах как той се тресе. Нямах представа на къде сме тръгнали, но когато слязохме, веднага разбрах. Изгледах баща си, ужасен, очаквайки някакво обяснение, но той както винаги сви рамене. “Какво ли не става в този град”. Прехвърлиха ме над оградата, в градината, където играех като дете. През прозорците можех да видя, високите етажерки с книги на стената в дъното, както и елегантните кожени кресла.

Бяха прекалено богати и прекалено доверчиви. Пазачът беше заспал на един разнебитен дървен стол. Отворих вратата на гаража и мъжът се събуди, подскачайки стреснат. Фелипе го просна в градината и го завърза за едно дърво. Пазачът стоеше там със завързани очи, запушена уста, целият в кръв, докато ние опразвахме къщата. Всичко там ми бе толкова познато, че през цялото време имах чувството, че ограбваме нашата собствена къща.

Беше страшно, а в същото време и логично. Поемахме най-големия риск. Разведох Фелипе и баща ми навсякъде из къщата, все едно бях екскурзовод. Да не

забравите микровълновата печка и шейкърa, които майка ми толкова харесваше, както и калкулатора на инженера и телевизора с дистанционното управление. Имаше нещо красиво в безмълвното ни майсторство. Всеки можеше да бъде заподозрян. Градинарят, майка ми, баща ми, аз. Надзирателя, завързан за дървото, чиято кръв капеше върху един парцал. Изобщо всички от персонала на къщата. Както и пазачът, вързан за дървото и потънал в кръв.

Бусът се напълни. Вече беше време да си тръгваме. Главата на пазача се килна на една страна върху гърдите му, дишаше на пресекулки. Помислих си, че и той е с нас и това никак не ми хареса. Не знам кое точно - светлината, която директно го озаряваше или спазъм на лицето ме накараха да мисля, че той се усмихва. Изритах го. Той рязко се надигна, но единственото, което можеше да види бе превръзката на очите. Започна да се дърпа към дървото. Тогава видях нещо лепкаво и мръсно върху челото му. Цветът на парите.

Баща ми ме извика и изчезнахме.

Излезе от къщата на Кармела и аз я проследих. Качи се на един автобус, който отиваше към Манко Капак. Носеше чисто бяла униформа, ослепително чиста като облаче в ясно лятно небе. Дори не разбра, че вървя след нея и седна точно срещу мен от другата страна, без дори да ме погледне. Затворих очи, усетих как автобусът потегля по булеварда осяян с дупки. Кондукторът съобщаваше спирките:

- Ла Виктория – Сан Борха! Ла Виктория – Сан Борха.

През всичките правостоящи все още я виждах от време на време. Никой не седна на празното място до мен. Послетя се надигна. Слезе и аз я последвах.

Разбира се знаех на изуст пътя до къщата, където бях ходил в събота, придружавайки майка ми и в чиято градина пишех домашните си. Мястото, което ние с баща ми бяхме ограбили, залагайки за нищо прехраната на майка ми. Тя обаче винаги се бе чувствала спокойна там вътре, а най-лошото бе, че и аз също. Те ме поканиха в ограбената си къща и започнаха да ме утешават, когато се разплаках.

- Вече си голям да плачеш, Чино. Виж, книгите поне не са задигнали. – казваше старият инженер, опитвайки се да ме разсее.

Сега се намирах на по-малко от няколко метра зад нея, крачейки уверено в огромните си зелени обувки. Вървеше по средата на тротоара на една безлюдна улица, а аз я следвах неотлъчно.

- Мамо! - извиках – Мамо!

Обърна се и забърза крачка, за да ме види. Бързах да стигна до нея.

- Мамо, това съм аз Оскар! Чино съм! - виках

Тя спря под едно разцъфнало дърво и направи крачка към улицата.

- Сине? – попита – Ти ли си?

Не я бях виждал от бдението. Бях я оставил да погребее баща ми без мен. Тя бе държала ръката му, гледайки как си отива. Беше го спуснала в гроба и заровила завинаги.

- Аз съм, мамо.

- Чино, изплаши ме – извика тя.

- Извинявай, мамо.

- И с този нос, Чино?

Свалих червеният нос и го пуснах на земята.

- Ами тези обувки? Какво означава всичко това?

Изух обувките си и ги изритах към тротоара.

- Пиша една статия, мамо. За вестника

Тя кимна с глава, без да ме разбере.

- Извинявай – повторих аз.

- Къде се изгуби, Чино?

- Тук –там. – свалих перуката си аз –Сега обаче съм тук.

Прегърна ме и ме разчорли. Целуна ме по челото и изчисти грима от лицето ми.

- Добре ли си?

- Бях пред дома на Кармела, но не позвънях на вратата.

- Трябваше – каза тя – Ще го направиш ли?

- Не знам – отговорнах аз – Той попита ли за мен?

Всъщност интересът ми беше престорен, но все пак исках да знам. Прегърна ме още по- силно. Гримът от лицето ми се стечаше по ръкавите на костюма.

- И на мен ми е мъчно, Чино.

Усетих студената пот от бузата й. Беше толкова хубаво, да ме прегърне някой.

- Липсваше и на мен – каза майка ми.

- Никога

повече няма да те оставям – изхлипах аз. Усетих порива на вятъра. В същия миг обаче се почувствах разтърсен от глава до пети. Дълбоко в сърцето си знаех, че палячото лъже.